

Palesztina

2011 szeptember 22. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egymásba szerelmesedik Benji, a csillogó szem? izraeli kiskatona és Leila, az éjhajú palesztin diáklány.

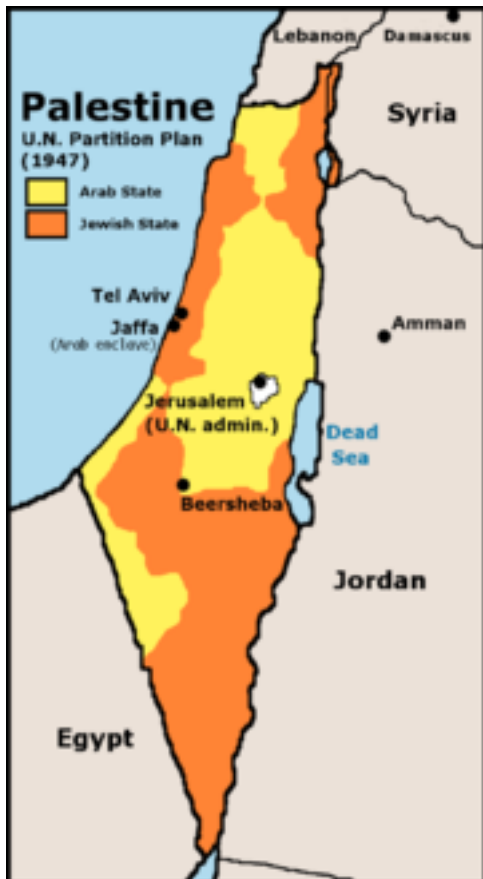
Benji apja, az orosz bevándorló órakeresked? Yitzhak azonban rossz szemmel nézi a kapcsolatot, és nincs ezzel másként Leila szigorú atyja, a szíriai származású kebabsüt? Omar sem.

A képzeletbeli történetet szereplői még Alois, az antiszemita német pincér, Husszein, a metroszexuális albínó taxisofőr, továbbá Obi, a félig etiópai zsidó, félig arab amerikai békeharcos. No meg egy kicsit ronda sárga kutya, Rebeka.

Ha Hollywood rendezné, erről szólna ma az izraeli-palesztin sztori.

Ha ma a nagyhatalmak izraeli–palesztin ügyekben megszólaló vezetőit hallgatjuk, olybá tűnik, a világ egy filmstúdióba költözött. Úgy látszik, mintha egy egyszeri szerelmi civódásról lenne szó, ahol néhány jó szóval, kedves gesztussal minden lerendezhető.

Mindezt alig néhány tucat „politikai órával” az általuk sorsdöntőnek titulált péntek előtt, amikor is várhatóan Palesztina államisága elismerését kéri az ENSZ-től.

Önmagában persze semmi sem történik abban a pillanatban, amikor Mahmud Abbas palesztin vezető átadja a világszervezeti tagságot kérő paksamétát Ban Ki Mun ENSZ-főtitkárnak. Nem remeg meg a Gázai övezet köré húzott izraeli fal, s pláne nem omlik össze a zsidó állam. A palesztinok milliói fölött sem süt fel szebben a nap, s egy szemernyivel sem lesz élhetőbb életük a mostaninál. Mi több, az izraelieknek sem kell számítaniuk több vagy kevesebb öngyilkos merénylőre, rakétára. Akkor, abban a pillanatban.

Sőt talán még akkor sem, amikor az ENSZ Biztonsági Tanácsában, hosszas huzavona után, az Amerikai Egyesült Államok megvétőzza a kérelmet. De talán még akkor sem, amikor a világszervezet közgyűlésének többsége megszavazza a semmilyen jogot nem adó palesztin tagságot. A jogtalan jogot – ahogy egy washingtoni diplomata a CNN kameráiba karikírozta a palesztin kérelem esetleges közgyűlési elfogadását, hiszen a nagyok egyikének nemjével szemben a világ országainak igenje jog szerint nem több egy szépen kerekedő szmájlínál. S ez az üres, karikácska-pontocska rajz minden további lángba boríthatja a Közel-Keletet. Lesz harmadik intifáda, a korábbiaknál elsőrendűbb palesztin népfelkelés.

Hiszen mit olvas ki az ENSZ döntéséből az „egyszeri” palesztin: van államom, van jogom, van lehetőségem. A palesztin élni is akar majd velük, most és azonnal, hiszen eleget várt - s persze nem hagy türelmet a Hamasz, avagy a régmúlt idők szultáni befolyását visszasíró erdogani Törökország sem.

Elindul, jogaiért, jobb életéért. S akkor nekifut a szögesdrótnak, a száz kilométereken át nyúló tényleges betonkerítésnek, majd amikor azt döntögetni próbálja, jobb esetben lábra célzott figyelmeztető lövést kap. De mindenképpen elzárják a vizet, a gázt a valóságos és virtuális pénz- és életcsapokat. Hiszen Izrael Államnak jogosan saját biztonsága az első, történelmi gyakorlata, a '67-es hatnapos logikája is azt diktálja: jobb megelégni, mint késve reagálni.

S innentől nincs írott jog, csak a fegyver alkot szabályt. Innentől tervész van, egy korábbinál lényegesen bizonytalanabb, az arab tavaszok által - a Nyugat által... - állig felfegyverzett térségben, két, a végletekig sarokba heccelt oroszlánal, Iránnal és Szíriával.

A világszervezet nagyjai, Washingtontól Brüsszelig, ezt tökéletesen tudják. Évek óta. Ám nem tesznek semmit. Jogi formulákon vitatkoznak most is: kapjon köztes tagságot Palesztina, vagy csak pénzt a vezetői, és újabb ejnye-bejnyét mindkét fél erőszaktevéi. Azzal hátha mindenki megelégszik, elkezdene tárgyalgatni, aztán egyszer minden szép és jó lesz.

Úgy képzelik, mint a fent elkezdett filmesében, média- és politika-korrekt véggel. Yitzhak és Omar, feledve történelmi sérelmeiket, összeborulna a történet egyetlen áldozata, Rebeka kutya Golán-fennsíkon fekvő sírja fölött. Alois és Husszein együtt zokogna a Schindler listáján. Obi pedig egy Doors-számmal összeadná Benjít és Leilát.

A valóság azonban nem ez.

A valóságban Yitzhak sohasem fog magától lemondani a palesztin telepekről, mint ahogy Omar sem enged a Golán-fennsíkból. Nincs mókás Alois és Husszein, nincs kedves mellékszereplő és rusnya-édes blöki, legfeljebb a tőzre olajat öntő haszonlesz és ártatlan áldozat. Barack Obama sem fogja soha szép szóval szerelemre kényszeríteni Abbaszt és Netanjahut.

A palesztinoknak állam kell, a valós, '67-es határok mentén. Izraelnek tényleges, arabok által is biztosított biztonság. Ez tárgyalással is elérhető, ha a világ, s főleg az Egyesült Államok, erre rákényszeríti Izraelt, az EU egységesen semleges marad, Moszkva és Peking pedig rásegít a palesztinoknál, Teheránban és Damaszkuszban. Ilyen egyszer?.

Habár tény, Benji és Lejla lávsztorija életszerűbb történet...

Máté T. Gyula, magyarhirlap.hu

[Tweet](#)

Raffay Ernő ajánlásával
Kortörténeti dokumentumgyűjtemény,
készült jelképesen **1919** sorszámozott példányban

Hangoskönyv CD melléklettel

MAGYAR MENDÉK
KÖNYVESTÉJE

Ajánló